

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਟ।

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਰਤਨਾ ਉਰਫ਼ ਰਾਖਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1955 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 142 - ਡੀ.

18 ਨਵੰਬਰ 1955

ਬੰਗਾਲ ਸਪੈਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਰਲ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ (VI of 1933) ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 8, 14 ਅਤੇ 16 - ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ - ਪਰਿਸਰ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ-ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਗੈਰ-ਚੁਣੌਤੀ ਵਾਲਾ-ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇੱਕੋ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਬੰਗਾਲ ਸਪੈਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਰਲ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ।

ਨੂਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਹਿਮਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਨਾਨਕ ਚੰਦ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਫਲਸੌ, ਜੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਤਨਾ ਜਾਂ ਰੱਖਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਪੁਤਲੀ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਅਖੌਤੀ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ, 20 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਬੰਗਾਲ ਸੁਪ-ਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਮੋਰਲ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕਈ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਏ ਗਏ ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵੇਸਵਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਿਰਾਸਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਤਰਿਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਨ ਦੇਵੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਭੈਣ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1954 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡੇਢ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ।

ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਫਲ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 4 ਸਤੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਵੇਸਵਾਘਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਦੀ ਕਮਾਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੜਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਐਕਟ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲੜਕੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 21 ਮਈ 1955 ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਣ ਤੱਕ ਬਚਾਓ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਮੈਂ 20 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਜੀ ਬੀ ਰੋਡ ਦੇ ਵੇਸ਼ਵਾਖਾਨੇ ਤੋਂ ਪੁਤਲੀ ਪੁੱਤਰੀ ਰੱਖਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਗਰੀਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 11 ਸਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ 1 ਅਗਸਤ 1953 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 11 ਸਾਲ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬੰਗਾਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਆਫ ਇਮੇਰਲ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।"

ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਔਰਤ ਗੁਨ ਦੇਵੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਪੁਤਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ 11 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਨ ਦੇਵੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਫਲੈਟ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

- "(1) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 8, 9, 10, 11 ਜਾਂ 12 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। .
- (2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਫੈਜ਼ਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਔਰਤ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਹਾਤਾ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅੰਕ ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਲੜਕੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ

ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਖੇਜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਜ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੇ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।